

LAIMINGOS PABAIGOS PAŽADAS

GENA SHOWALTER

AŠ ir
kita aš

svajonių knygos

Gena Schowalter

AŠ IR KITA AŠ

Romanas

Versta iš: Gena Showalter, *Animal Instincts*,
Harlequin Books, 2010
© Gena Showalter, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Agnė Kriščiukaitytė, vertimas iš anglų kalbos,
2013

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2013

© Shutterstock.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-633-7

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Dėkoju Kasiai Krouzer (Kassia Krozser) už dosnumą. Na gerai, ir už puikų humoro jausmą. Broliams Šeinui Tolbertui (Shane Tolbert) ir Maiklui Šouvolteriui (Michael Showalter), Metjui Šouvolteriui (Matthew Showalter) (kuris dar žinomas kaip sąvadautojas), Džošui Slovakui (Josh Slovak) ir nuostabiajam Kailui Hurtui (Kyle Hurt). Geram savo draugui ponui Džonsonui (Johnson) už tai, kad spaudė tada, kai man labiausiai reikėjo. Ačiū Maksui Šouvolteriui jaunesniajam (Max Showalter Jr.) – seksualiausiam vyrui, koks tik yra vaikščiojęs šia žeme (nuoširdžiai taip manau, niekas manęs nepapirko).

Labai ačiū Tomui Kerstinui (Tom Kerstine) už skirtą laiką ir už išmintį. Taip pat esu dėkinga Margo Lipšults (Margo Lipschultz) už skvarbų redaktorės žvilgsnį. Už nuolatinį palaikymą norėčiau padėkoti ir Suzanai Grimšo (Susan Grimshaw) bei Ketei Beiker (Kathy Baker). Ačiū „Aviacijos tyrimams“ už tai, kad atsakė į visus mano klausimus.

Sąrašas

Dešimt dalykų, kurių negalima sakyti per pasimatymą:

- 1. Tu šitaip rengiesi?*
- 2. Keistas kvapas.*
- 3. Kur vaistai nuo skausmo?*
- 4. Tik pamanyk, iš pradžių norėjau susitikinėti su tavo broliu!*
- 5. Privalau tau kai ką prisipažinti...*
- 6. Mano tėtis turi tokį pat kostiumą.*
- 7. Pažiūrėk, koks seksualus tas vyras.*
- 8. Mano buvusysis, tegul per amžius dega pragare...*
- 9. Ketini tai valgyti? Tikrai?*
- 10. Kiek, sakei, tau metų?*

1

Tikra tigrė žino, kaip reikia vaikščioti. Žengia iškėlusį galvą, atstačiusi krūtinę, o jos žvilgsnis byloja: „Suėsiu tave gyvą.“

Aš esu kilimėlis kojoms valytis.

Štai. Prisipažinau. Jei kas nors sumanys purvinus batus nusivalyti į skudurą, vadinamą mano gyvenimu, greičiausiai leisiu ir dar padėkosiu. Tai žinodami žmonės gali nustoti mane gerbti. Norėčiau apsiginti: man sekasi vis geriau. Darausiu stipresnę ir tvirtesnę. Išlaisvinu viduje tūnančią tigrę.

Gaila, bet šiandien ją laikiau už trumpo pavadėlio. Kol kas rezultatas visai ne mano naudai: gyvenimas – penki taškai, tigrė – du. Dar kartą norėčiau apsiginti ir pasakyti štai ką: „Gyvenimas yra piktas šuo.“

Artėdama prie chromo ir stiklo statinio, kuriame įsikūrusi bendrovė „Pauelo aeronautika“, vis mažiau apie paskutinį knygos „Kaip išlaisvinti savyje tūnančią tigrę“ skyrių. Bandžiau įtikinti save, kad susitikimas pavyks kuo puikiau – tokiai tigrei negali

būti kitaip! Ryžtingai pakėliau smakrą, atsilošiau taksi sėdynėje, demonstruodama nuostabiai išryškėjusią krūtinę. Vis dėlto, kad ir kaip stengiausi, niekaip nepajėgiau atsikratyti žmogėdros veido išraiškos. Žinoma, tokioms putlioms, tarsi būtų prišvirktos kolageno lūpoms kaip mano (na, gal ir nereikia tariamosios nuosakos) geriausiai pavyksta mina „imu du šimtus dolerių už valandą“. Rimčiau pagalvojus, tai reiškia, kad noriu suryti ką nors gyvą.

Dėl Bredo Pito tikrai pasistengčiau, bet dėl kurio nors kito – kažin. Nusipurčiau. Atsiprašau, bet jiems užteks pažvelgti į akis.

Sučiaupiau lūpas, tada atpalaidavau. Vėl sučiaupiau ir atpalaidavau, bandydama nutaisyti tobulai grėsmingą išraišką. Pastebėjau, kad taksistas žiopso į mane per užpakalinio vaizdo veidrodėlį, todėl išraudusi nosisukau į langą. Reikėjo pasipraktikuoti namie, bet netikėtai paskambino buvusysis – tegul per amžius dega pragare – ir prapliurpė visą iki susitikimo likusį laiką.

– Norėčiau, kad pabandytume dar kartą, – suokė jis.

Paprastai tokią prakalbą jis išrėžia kartą per mėnesį. Vyrukas tiesiog nepajėgia suvokti, kad

kas nors gali jo negeisti.

- Myliu tave, mažute. Prisiekiu, tikrai myliu, - taip visada baigia monologą.

Aha, tada mano krūtinė dvigubo „D“ dydžio! Taip tikrai nėra, jeigu kam nors parūpo. Ji vos siekia „B“. Vis dėlto savimi didžiuojusi. Palinkėjau buvusiam intymiai susipažinti su mėsa mintančia bakterija, kuri lėtai ir skausmingai sudorotų visą jo kūną ir pradėtų kaip tik nuo mylimiausios vyro ataugos. Tada padėjau ragelį - tai pirmiausia užrašysiu savo pasiekimų sąsiuvinyje. Įtariu ir tikiuosi, kad tigrė manyje tokia pat niekšinga kalė kaip pats gyvenimas. Kol kas su ja per mažai bendravau, tad negaliu būti tikra.

Šiaip ar taip, Ričardas mane apgaudinėjo, kai buvome kartu. Esu gera, išauklėta mergaitė, todėl pirmą kartą atleidau. Juk reikia kovoti už savo šeimą ir taip toliau. Berniukai visada liks berniukai, ar ne? Nieko tokio, kad užaugę jie tampa paleistuviais!

Vaje, ar mano balse juntamas kartėlis?

Kai vyras sulaužė ištikimybę antrą kartą, palikau jį visoms keturioms savaitėms. Gėda prisipažinti, bet tada Ričardas prisiviliojo mane meilumu. Dieve, juk išsitatuiravo mano vardą

ant užpakalio. Kas galėtų atsispirti?! Na ir kas, kad greta išpieštas pirmosios žmonos vardas?!

Kai apgavo trečią kartą, išsikrausčiau ir paprašiau ištuokos. Tai nutiko prieš šešis mėnesius. Ričardas – skyrybų advokatas, dar žinomas kaip visatos padugnė, mokėjo apeiti sistemą, kad pačiam liktų viskas, o man – nieko.

Jei svarstote, kur iškrypėliai žudikai semiasi įkvėpimo, manau, kad žinau. Iš paniekintų moterų. Kiek būčiau nuveikusi su žnyplėmis plaukams sukti ar ledo kirtikliu!.. Na, dabar jau nesvarbu.

Ričardo skambutis paveikė visą palengva bjaurėjančią dieną. Iš pat ryto mano paslaugų atsisakė vienas didžiausių per visą iš mirties taško bemaž nepajudėjusią vakarėlių organizatorės karjerą užsakovų. Viskas dėl to, kad „Glastono pramonės šakų“ savininkui atsisakiau surengti, jo žodžiais tariant, „privatų vakarėlį“ ant užpakalinės prabangaus sedano sėdynės. Planuodama kasmetinį Glastono darbuotojų priėmimą užtrukau keturias savaites! Keturias kankinančias savaites, per kurias troškau tik nusižudyti! Tykanti tigrė neprašyta išniro vos išgirdusi šlykštų pono Glastono pasiūlymą, tad

supažindinau vyriškio paslėpsnius su savo keliu (antras įrašas į pasiekimų sąsiuvinį). Nereikia nė sakyti, kad neišsiskyrėme geruoju. Nelaukusi, kol klientas lieps mane suimti už fizinį smurtą, išokau į šį taksi, prisiegiau saugos diržą ir ėmiau ruoštis susitikimui su kitu užsakovu. Kaip tik tada aptikau prie saugos diržo priskretusį supuvusio maisto gabaliuką. Tikiuosi, kad ten buvo bent jau maistas. Nenoriu net galvoti, nuo ko dar atsiranda neišvalomos riebalų dėmės. Ar ten buvo riebalai, ar kas kita, dabar man mažiausiai rūpi. Įsėdusi į automobilį, pamaniau, kad vairuotojui gerokai pučia vidurius, bet klydau: ta siaubinga šuns išmatų smarvė sklido nuo mano batų. Matyt, būsiu įmynusi pakeliui į „Glastono pramonės šakas“. Guodžiausi viltimi, kad dalis suvenyro liko ant pono Glastono kelnių. Ar tikrai labai nedora linkėti, kad juodu su Ričardu pragare degtų kartu? Na gerai, palaukite. Vėl imu lieti tulžį. Patikėkite, nesiekiu būti tokia kandi. Noriu būti stipri. Stiprios moterys laimingos, o aš iš paskutiniųjų stengiuosi tapti laiminga.

leškodama psichologinio padaršinimo, pasikuičiau rankinėje ir išsitraukiau „Kaip išlaisvinti savyje tūnančią tigrę“. Knygą prieš

du mėnesius trisdešimt pirmojo gimtadienio proga padovanojo man dvynės pusseserės Kera ir Melė. Ji iš tiesų padėjo siekti stiprybės ir tapti vis laimingesnei. Moterimi, valdančia savo likimą. Moterimi, kurios nepalaužia tokia menkutė nesėkmė.

Viskas puikiai pavyks, Naome, palauk ir pamatysi. Taksi ūmai sustojo, padaviau vairuotojui dešimt dolerių.

- Gražos nereikia, - pasakiau, tada giliai įkvėpiau ir atidariau dureles.

Vos padėjau koją ant grindinio, kažkoks vyrukas griebė už mano odinės rankinės dirželio ir nurūko taku. Suklykiau ir pasileidau iš paskos. Nenubėgau nė keturių žingsnių, kai septynių su puse centimetro aukščio kairiojo bato kulniukas nulūžo ir dribau veidu ant šaligatvio. Tamsūs išsidraikę plaukai uždengė man akis, plaučiai ūmai subliūško, o portfelio turinys pažiro ant asfalto.

Buvo liepos pradžia, įprastas rytas Dalase: tvanku, sausa ir apgailėtina. Ant įkaitusio grindinio nusibrozdinau kelius iki kraujo. Vagišius dingo už kampo, niekas nė nemėgino jo gaudyti. Esu beveik tikra, kad girdėjau vieną moteriškę sakant: „Ar matei, koks stangrus to vaikino užpakalis?“

Keli praeiviai atsainiai nužvelgė mane, kėpsančią ant žemės, dar keli stabtelėjo, dėbtelėjo ir prunkštelėjo. Išmušta raudonio šiaip taip atsistojau, bet pajutau, kad protestuoja sužaloti keliai, tad vos nenugriuvau. Būtų gražu, jeigu taksi vairuotojas teiktųsi išlipti iš automobilio ir pagelbėti, tačiau nespėjau nė mirkstelėti, kai kažkokia blondinė peržergė per mane ir įsitaisė automobilyje. Prakeikta mašina nuzvimbė tolyn ir paliko mane išmetamųjų dujų debesyje. Dusdama pasilenkiau susirinkti daiktų. Bent kreditines korteles buvau palikusi namie, o lūpdažis ir riebiai odai skirta pudra dingo be žinios. Po velnių! Kodėl taip turėjo nutikti?!

Susikaupiau ir visa murzina nušlubčiojau link Pauelo pastato. Mane apiplėšė, bet turiu atrodyti tvirta, pasitikinti savimi. Negaliu prarasti šio užsakymo.

Nekreipdama dėmesio į smalsius biuro darbuotojų žvilgsnius vestibulyje, susiradau tualetą. Jame grūdosi galybė moterų, kurių šaižus kudakavimas erzino labiau už draudžiamų cigarečių dūmų debesį. Sukosėjau, vargais negalais prasibroviau iki tualetų kabinos, užsirakinau ir sugrūdau į

šiukšlinę dėmėtą švarkelį. Tada priglaudžiau kaktą prie vėsios blizgančios medinės sienos. Norėjau paleisti dūdas arba ką nors prikulti – tiesiog pulti pirmą po ranka pasipainiojusią žmogystą ir suknežinti visus kaulelius. Vis dėlto reikėjo rasti aukso viduriuką. Negalėjau į susitikimą su būsimu darbdaviu eiti atrodydama it laukinis, nors ir jautrus padaras – verslui nepadėtų. Giliai įkvėpiau, užsimerkiau ir mintyse pradėjau kartoti: „Guliu laimės pievoje... Guliu laimės pievoje...“

Kodėl nenusispyriau batų ir nesumedžiojau to rankines gvelbiančio šunsnukio?!

„Guliu laimės pievoje...“

Kodėl neapskundžiau pono Glastono už šlykštų pasiūlymą?!

„Guliu laimės pievoje...“

Kodėl?.. Staiga atsimerkiau ir sugniaužiau kumščius. Ši meditacija, kurios išmokė patėvis, tik dar labiau sunervina. Geriau liautis dabar, kol nepradėjau rėkti, žliumbti ar kung fu judesiais atakuoti tualetų sienos. Patėvis yra psichiatras, tačiau jo metodai retai padeda. Net nežinau, kodėl vis dar praktikuoju.

Aš susidorosiu, man tikrai pavyks.

„Melagė“, – suuzgė manyje tigrė. „Kalė“, – nesusilaikiau. Dieve, gal aš dar ir šizofrenikė? Priverčiau atsipalaiduoti visus raumenis ir išlindau iš kabinos. Nesąmoningai nužvelgiau tualete besistumdantią minią ir pastebėjau tai, ką skubėdama buvau pražiopsojusi. Visos čia esančios moterys dėvėjo kokį nors žalią drabužį: žirnių spalvos švarkelį, žaliosios citrinos atspalvio sijoną, alyvuogių žalumo palaidinę.

Pasijutau lyg įmesta į avokadų salotas.

Kodėl visos vilki žaliai, spēiojau mintyse, nuleidusi akis į rudą blauzdas siekiantį sijoną. Tada tyliai suvaitojau. Koks, po velnių, skirtumas? Net jei būčiau žinojusi, kad žalia dabar madinga, vis vien neturiu nė vieno žalio apdaro! Pastaruoju metu rengiuosi tik rudai, juodai ir baltai – dalykiškai. Nuobodžiai. Štai dar vienas įrašas į ilgėjantį sąrašą „Kodėl ši diena *užkniso*“.

Plaukus buvau susisegusi palei kaklą, ant smilkinių plaukstėsi kelios palaidos sruogos, bet prie veidrodžio telkėsi tokia grūstis, kad niekaip neprasispraudžiau susišukuoti. Vis dėlto buvau pasiryžusi į susitikimą nužingsniuoti visai nešlubuodama....